

HODNOCENÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE LUDKA ŠOFRA

U přijímaček jsem si u Ludka mj. poznamenal: „...vzácný typ talentu, opravdu ‚rozený krajinář‘, schopný soustředěné práce, vynikající cítění pro prostor, vědomě a účinně s tím pracuje...“

Nabízí se tedy otázka, zdali AVU, resp. Grafika 2, k tomu dokázala něco přidat!

AVU možná hlavně způsobila, že k tomu Luděk dokázal přidávat sám.

Sice u nás byl po celou dobu snad trochu v hájení, nerozporovali jsme mu zásadně jeho věci a jeho přístupy – tak jak to je na Gr2 málem kánonem... – nebylo totiž příliš proč.

Luděk si ve značné míře sám stanovoval svoje výzvy, vlastní úkoly a proti-úkoly, pokračoval krok za krokem (ano, zrovna tak, jako když žnec kráčí a kosou odkrajuje pole – zrovna tak, jak Luděk vysvětluje motiv své diplomky!), a stále se zjitřenou vnímavostí, stále ve prospěch čerstvého spatření prostoru a světla, celého média prosvětleného vzduchu, plus oněch povrchů, jichž se vzduch na vzdálené straně kompletně dotýká.

Při čtení obhajoby Ludkovy diplomové práce snad vzniká dojem, že jde o poezii. A ano, může se to taky tak poslouchat, to je v pohodě.

Podle mě to však je od Ludka „precizní suchý technický výklad“. Ovšem výklad ne-li nevýslovného, tak zajisté obtížně popsateľného souboru úžasných faktů, které nastávají, když se ocitneme v krajině, dýcháme médium, přes které zároveň i hledíme, přičemž obraz je oním médiem právě nesen k nám, do našeho pohledu, z nejrůznějších dálek, je hluboký, zároveň však vůči nám postavený frontálně coby kulisa.

Vidíme okraj té stejné země, na které stojíme, ostří, obzor, singularitu, prostě krajinu zaříznutou do prostoru jako krajíc.

Jenže i my sami, tedy náš pohled, zorné pole obou očí, je rovněž vykrojené jako krajíc, jen v opačném směru. Tady karteziánské souřadnice opravdu nepomohou.

Na tom ještě není dost. Krajina se nachází nejen v našem obzírání, ale ten její nedosažitelný obzor se ve skutečnosti zvedá a klesá s každým naším krokem – a pokud náhodou zrovna v krajině kosíme, a ostřím kosy vytváříme v podrostu nové obzory, další kraje – tak nakonec není divu, že kosení, pohled a krajina dává dohromady komplexní obrazový div.

Ludka jsme přijímali jako „rozeného krajináře“, jeho vloha byla tak jasná, že snad ani nedostával ony na Grafice 2 tak oblíbené protiúkoly.

Přicházel si na vlastní ikonologii, na vlastní pojetí oné prosvětlené záhady, dokázal zjednodušovat bez stylizace, naučil se se sebou přísně a volně pracovat, a nezůstává ve fachmanství, naopak zůstává otevřený svým možnostem – tak, jako je otevřený své krajině.

Doporučuji diplomovou práci Ludka Šofra k obhajobě.

Vladimír Kokolia